

**ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ
ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ**

Δύσκολο να γραφτεί καλό ιστορικό μυθιστόρημα, έργο που να ισορροπεί διακριτικά μεταξύ μυθοπλασίας και ποιότητας ιστορικών προσώπων και γεγονότων. Στο δεύτερο μέρος της «Τριλογίας του Μυστρά» με τίτλο «Οι πύργοι της Σαμαρκάνδης» (εκδ. Πατάκη) ο Τζέιμς Χένιτζ επιπλέκει στην εντέλεια το μείγμα επινοημένων και πραγματικών χαρακτήρων, αληθινών συμβάντων και αληθοφανών περιστάσεων που του επιτρέπουν να αριστρεύσει στην περίπλοκη αχαιοβασία της συγγραφής. Εδώ ο Λοικάς Μαγκόρις, γιος Βαράγγου της αυτοκρατορικής φρουράς του Βυζαντίου, πορεύεται προς τη Σαμαρκάνδη επιχειρώντας να εκπληρώσει το σχέδιο του φιλοσόφου του Μυστρά Γεώργιου Γεμιστού Πλήθωνος να πείσει τον μογγόλο κατακτητή Ταμερλάνο να στραφεί εναντίον του ασιματίπ του οθωμανού σουλτάνου Βαγιαζίτ που πολιορκεί την Κωνσταντινούπολη εν έτει 1396. Ερωτες και πόλεμοι, δολοφονίες και δολοφονίες στο φόντο μιας πολύχρωμης διαδοχής πθών και πολιτισμών συνθέτουν την απολαυστική τοιογραφία μιας εποχής κατακλισμάτων ανακατατάξεων στην Ευρώπη. – Μ.Κ.

